

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Adamczewska

Protokolant: st. prot. sąd. Agnieszka Popławska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Bogusława Tupaja

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2016 r.

sprawy **K. K. (1)** oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 28 października 2015 roku, sygn. akt VIII K 625/15

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego W. S. kwotę 840 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym,
3. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, w tym nie wymierza mu opłaty za II instancję.

SSO Agata Adamczewska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 października 2015r. Sąd Rejonowy Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu w sprawie o sygn. akt VIII K 625/15 uznał oskarżonego K. K. (1) za winnego przestępstwa z art. 286 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za co wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. (k. 150-151 akt)

Apelację od powyższego wyroku złożyła obrońca oskarżonego, zaskarżając orzeczenie w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. (k. 170-175 akt)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie stwierdzić trzeba, że w ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji w sposób właściwy, a w związku z tym wnikliwy i skrupulatny przeprowadził postępowanie dowodowe i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał zarówno sprawstwo jak i winę oskarżonego. Ocena materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 i 7 k.p.k., jest oceną wszechstronną i bezstronną, nie narusza granic oceny swobodnej, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczeniem życiowym oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Swoje stanowisko Sąd I instancji w sposób szczegółowy i przekonujący

umotywowwał w pisemnym uzasadnieniu. Uzasadnienie to jako pełne, jasne i logiczne, odpowiada wymogom z art. 424 k.p.k., umożliwiając kontrolę odwoławczą zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Stanowisko skarżącego w niniejszej sprawie sprowadza się do zarzutu niewłaściwej oceny dowodów przez Sąd Rejonowy, przejawiającej się w uznaniu za niewiarygodne twierdzeń oskarżonego, w których wykluczył fakt popełnienia przez siebie przestępstwa. Sąd orzekający, dokonując analizy materiału dowodowego słusznie, w ocenie Sądu odwoławczego, nie uwzględnił w ustaleniach faktycznych postawy procesowej K. K., a swoje stanowisko w tym względzie należycie i logicznie uzasadnił. Sąd odwoławczy w całości podziela ocenę zeznań świadków: W. S. i M. S., których wypowiedzi zostały zweryfikowane pozytywnie oraz Ł. Ł., którego zeznaniom odmówiono w przeważającej części przymiotu wiarygodności, uznając powielanie jej w tym miejscu za zbędne. Z naciskiem wskazała trzeba, że skarżąca, wskazując na rzekome emocjonalne zaangażowanie pokrzywdzonego oraz M. S., stara się zdeprecjonować wartość dowodową ich zeznań i zdaje się nie zauważać wszelkich pozostałych przesłanek, które legły u podstaw pozytywnej weryfikacji ich zeznań przez Sąd Rejonowy. Logiczne, konsekwentne, spójne i wyważone zeznania wskazanych świadków w powiązaniu z prawidłowo ocenionymi zeznaniami Ł. Ł., który ewidentnie dążył do ukrycia własnego udziału w zająciu, stanowiącym przedmiot niniejszego postępowania, pozwoliły na ustalenie stanu faktycznego w sprawie w sposób kategoriyczny, nie rodzący jakichkolwiek wątpliwości co do winy i sprawstwa oskarżonego. Skarżąca zaś w sposób uznany za korzystny dla K. K. (1), wybiórczy, formułuje zarzuty apelacyjne i je uzasadnia, przedstawia własny pogląd co do sposobu oceny dowodów, nie uwzględniając przy tym całokształtu materiału dowodowego.

Opinia biegłego z dziedziny kryminalistycznych badań dokumentów tylko i wyłącznie wykluczyła sprawstwo K. K. (1) w zakresie sporządzenia wykazu towaru skradzionego ze sklepu (...), co nie stało na przeszkodzie uznaniu przez Sąd, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 286 § 2 k.k. Z wiarygodnych zeznań świadków jawi się rola oskarżonego jako „pośrednika” między pokrzywdzonym a sprawcami kradzieży z włamaniem, czy chociażby osobami, w których władaniu skradzione przedmioty się znajdowały. Ustalenie kto był autorem rzeczonych zapisków, ani komu oskarżony miał rzekomo przekazać uzyskane od pokrzywdzonego pieniądze za zwrot skradzionego towaru nie ma, wbrew twierdzeniom obrońcy, znaczenia dla odpowiedzialności karnej K. K. (1) za zarzucany mu występki. W pełni prawidłowo przyjął zatem Sąd I instancji, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 286 § 2 k.k.

Zgodnie z brzmieniem art. 447 § 1 k.p.k., w przypadku zaskarżenia wyroku Sądu I instancji w całości, kontrola odwoławcza obejmuje również orzeczenie o karze. Sąd Odwoławczy pragnie przypomnieć, że dyrektywy wymiaru kary zostały sformułowane w art. 53 k.k., zgodnie z którymi sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza starania o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych orzeczonych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia społecznego niebezpieczeństwa tego czynu (obecne określenie ustawowe odnosi się do szkodliwości społecznej czynu sprawcy) oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego jej oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma osiągnąć w stosunku do skazanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 lutego 1980 r., III KR 9/80, OSNPG 1980, z.11, poz. 139).

Rażąca niewspółmierność kary może zajść tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną w I instancji, a karą, która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw art. 53 k.k. i art. 54 k.k.

Sąd Okręgowy po wnikliwej analizie całokształtu ustaleń Sądu Rejonowego w przedmiotowej sprawie nie dopatrywał się okoliczności, które uzasadniałyby zmianę i złagodzenie kary wymierzonej oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem, chociażby poprzez zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania. Kary wymierzonej oskarżonemu z pewnością nie można uznać za rażąco niesprawiedliwie surową, bowiem wymierzona ona została w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego, który wykazywał, że zachodzące po stronie oskarżonego okoliczności obciążające, w tym działanie w warunkach recydywy, nie pozwalają na zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., § 15 ust. 3 i § 11 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r. poz. 1800), na zgłoszony w odpowiedzi na apelację wniosek pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz W. S. zwrot poniesionych przez niego wydatków w związku z ustanowieniem zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym.

W pkt 3 wyroku Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze. U podstaw takiej decyzji legło przekonanie, iż dochody uzyskiwane przez oskarżonego nie umożliwiłyby mu pokrycia wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w niniejszym postępowaniu bez uszczerbku w koniecznym utrzymaniu, zwłaszcza, że ciąży na nim obowiązek zapłaty określony w punkcie 2 wyroku z dnia 6.04.2016r.

SSO Agata Adamczewska